

EN LA CRUÏLLA

“SINODALITAT O FER CAMÍ EN COMUNIÓ”

Pla pastoral 2018-2019: Continuitat i novetat

SEGONA PART: “COMUNIÓ”

INTRODUCCIÓ: ¿PER QUÈ APROFUNDIM ARA EN LA COMUNIÓ?

Recordem que estem considerant el que significa per a la nostra Església viure sinodalment. Definim la “Sinodalitat com la manera que té l’Església de viure caminant junts”.

Durant l’Advent i Nadal hem reflexionat amb dues fitxes de treball sobre la crida que Déu ens fa i el que significa “posar-se en camí i caminar de fet”. Ara ens correspon subratllar i aprofundir en el que vol dir “junts”, és a dir, meditar i dialogar sobre el fet de fer camí plegats com a germans. Això significa que centrem l’atenció en el gran missatge de “la comunió eclesial”. Ja des d’ara recordem que la manera de viure i caminar junts a l’Església no és exactament la manera com ho fa usualment qualsevol grup natural o voluntari.

No és la primera vegada que hem proposat des de la Diòcesi tractar el tema de la relació fraterna entre nosaltres, deixebles de Jesucrist. Recordem el gran missatge del segon curs del Pla Pastoral: “Estimeu-vos els uns als altres” (Jn 15,12). Era com una crida al compromís moral de l’amor fratern entre els cristians. Ara ens proposem aprofundir sobre el fet en si de la comunió: som una comunió vivent, que anomenem Església i vivim aquesta comunió en el concret de les comunitats (sobretot parroquials) i a l’Església Diocesana.

RECORDEM

Convé recordar alguns principis per tal de saber de què parlem.

- L’Església és essencialment comunió d’amor en l’Esperit Sant: un poble de germans reunits a imatge de la comunió del Pare, del Fill i de l’Esperit Sant. Aquesta comunió és el vincle intern del fidels entre si (LG 3; DV 10; UR 2).
- L’Església no és, per tant, el fruit d’un acord, ni d’un afecte o un sentiment humans, sinó que té el seu origen en l’Esperit (LG 4; UR 2; GS 32).
- L’Església és una comunió que no anul·la la diversitat (LG 13), ans al contrari, la diversitat és també fruit de l’Esperit, que ens uneix a tots, com a

dons al servei de tot el conjunt. D'aquí ve que s'hagin fet servir múltiples imatges per explicar què és l'Església: edifici, cos, família, poble, ciutat, nau, vitrall, etc.

El que ara ens interessa és aprofundir en el vincle d'amor que ens uneix a totes les "peces", els membres de l'Església, que som tots els creients i batejats.

LA PROPOSTA

Per tal d'assolir aquest objectiu proposem la reflexió, el diàleg i la pregària sobre un text del Nou Testament segons la metodologia de la *Lectio Divina*. És un text en el qual es dona resposta als interrogants i problemes que planteja la relació interpersonal dels membres de la comunitat.

Lectura: Fl 2,1-18

Nota sobre la situació de la comunitat cristiana de Filips

LA LECTIO DIVINA

La lectio divina és un mètode —experimentat per la Tradició de l'Església— per acostar-se a la Paraula de Déu i endinsar-se millor en el seu significat.

L'important, però, no és el mètode, sinó aconseguir fer una «lectura orant» de la Paraula. Es tracta d'acostar-te a Déu a través de la seva Paraula i deixar que et mostri la seva voluntat.

Té tres moments:

La **Lectio**. Escoltem el que diu el text.

La **Meditatio**, on escoltem el que Déu ens diu a nosaltres.

La **Oratio**, on ens adreçem a Déu com a resposta a la seva Paraula oberts a la conversió del cor.

La comunitat de Filips era la més estimada de sant Pau “el seu goig i la seva corona” (Fl 4,1). Va ser la primera evangelitzada per ell a Europa (any 49 dC). Fruit de la seva predicació es va crear un petit grup de creients (començant per unes dones liderades per Lídia, personatge influent). La comunitat no va passar de ser una minoria enmig d'un ambient majoritàriament pagà, on es vivia un sincretisme de religions i hi havia un grup de jueus.

Filips era ciutat romana, porta d'accés entre Àsia i Europa, lloc de barreja de religions i, com que sant Pau i els seus acompanyants (Siles, Timoteu i altres) van haver de marxar de la ciutat, després d'estar detinguts i maltractats per l'autoritat, la comunitat cristiana restà sense atenció i cura pastoral, encara que segura en la fe i vinculada molt afectivament a l'Apòstol.

Amb el temps els creients veieren com entre ells també es donaven els criteris de vida i les idees que funcionaven en el seu entorn cultural i religiós (idees gnòstiques, llibertinatge, predicadors jueus interessats). Això va fer que entre els mateixos cristians hi hagués competitivitat, l'afany de manar, els protagonismes, les divisions (cf. Fl 1,27-28), les enveges, les disputes, les murmuracions...

Aleshores sant Pau els escriu segurament des d'Efes aquesta carta íntima i farcida d'afecte pastoral, que traspua alegria i esperança, tot i estar ell mateix lligat amb cadenes (segurament l'any 55 dC)...

Us proposem aquest fragment, on apareixen exhortacions a la vida comunitària interna, la referència fonamental a Jesucrist i pautes per ser enmig del món.

A. Recomanacions a la comunitat

¹Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, ²us demano que feu complet el meu goig: tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. ³No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. ⁴Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. ⁵Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist:

B. Himne cristològic

Aquest himne és ben conegut i té una extraordinària importància per comprendre la fe en Crist dels primers cristians. Constitueix un himne que es recitava o cantava en la litúrgia i sant Pau l'incorpora a la seva carta, no tant per donar una lliçó moral, com per expressar el que significa "viure en Crist", l'únic Senyor, segons una expressió seva freqüent.

⁶Ell, que era de condició divina,
no es volgué guardar gelosament
la seva igualtat amb Déu,
⁷sinó que es va fer no res:
prengué la condició d'esclau
i es feu semblant als homes.

Tingut per un home qualsevol,
⁸s'abaixà
i es feu obedient fins a la mort,
i una mort de creu.

⁹ Per això Déu l'ha exaltat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom,
¹⁰ perquè en el nom de Jesús
tothom s'agenolli
al cel, a la terra i sota la terra,
¹¹ i tots els llavis reconeixin
que Jesucrist és Senyor,
a glòria de Déu Pare.

C. Resplendir enmig del món

Aquests versets apareixen com a conseqüència de tot l'anterior. La comunitat s'havia contaminat del que es vivia en el món. Ara, viure en Crist, significarà esdevenir llum per aquest món.

¹² Estimats meus, sempre us heu mostrat obedients, no solament quan em trobava entre vosaltres, sinó molt més ara que soc lluny. Trebal·leu amb temor i respecte per obtenir la vostra salvació: ¹³ és Déu qui, per la seva benvolença, impulsa tant la vostra voluntat com les vostres accions. ¹⁴ Feu-ho tot sense murmuracions ni disputes, ¹⁵ i sereu irreprotxables i irreprotxables, fills de Déu sense cap defecte enmig d'una gent esgarriada i rebel. Vosaltres resplendiu en el món com estrelles en el cel, ¹⁶ perquè manteniu amb fermesa la paraula de la vida. Així, el dia que vindrà el Crist podré gloriar-me de no haver corregut o treballat en va. ¹⁷ I si la meua sang ha de ser vessada com a libació en el sacrifici que ofereix la vostra fe, me n'alegro i me'n felicito amb tots vosaltres. ¹⁸ Alegreu-vos-en també vosaltres i feliciteu-vos-en amb mi!

Meditació

Algunes qüestions ens ajudaran per a la meditació i el diàleg.

- El que passava a la comunitat de Filips no és estrany que passi en qualsevol comunitat. ¿Avui veiem algun signe d'aquella problemàtica en la nostra vivència comunitària (parròquia, moviment, grup, Diòcesi, Església)?
- El més interessant és la relació que veu sant Pau entre els problemes de comunió i la figura central de Crist (preexistent, encarnat, mort en Creu, ressuscitat, exalçat i Senyor). Sovint busquem solucionar els problemes de comunió interna que vivim buscant tàctiques i mètodes. ¿En quin sentit podem viure "els mateixos sentiments de Crist" com a resposta a aquella problemàtica comunitària?
- Els conflictes comunitaris interns són escàndol per al món i la societat que ens envolta. Sant Pau ens exhorta a esdevenir llum. ¿Quins signes de la vida comunitària poden ser bon testimoniatge per als altres?

Oració

La millor oració seria que cadascú espontàniament faci la seva en veu alta.

Es pot recitar lentament el Parenostre, fent molt conscient la paraula “nostre”: és la pregària comunitària per excel·lència.

També es pot recitar (llegint-lo prèviament en silenci) el breu Salm 132(133):

Que n'és, de bo i agradable,
viure tots junts els germans!

² És com el perfum que ungeix el cap
i s'escampa per la barba,
s'escampa per la barba d'Aaron
fins al coll dels seus vestits.

³ És com la rosada de l'Hermon,
que s'escampa a les muntanyes de Sió.
Allí hi ha l'aplec que el Senyor beneeix:
li dona la vida per sempre

Recordem a tots els grups que heu fet servir el material d'Advent-Nadal i aquest material de Quaresma, que se us demana que envieu una petita síntesi, a mode de tuit, al correu *plapastoral@bisbatsantfeliu.cat*, i que servirà per a la inspiració d'una obra final en la conclusió del Pla pastoral

¡O SÓC
EL CEP
I VOSALTRES
LES SARMENTS

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

C/ d'Armenteres, 35 - 08980 Sant Feliu de Llobregat (Barcelona)
Tel: 93 632 76 30 • secretaria@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat